

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant: Magdalena Świtalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2018 r. we W.

ze skargi A2B - (...) Sp. z o.o. w D. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29.04.2016r. sygn. akt IV Np 68/16

przeciwko K. K.

o zapłatę ryczałtów za noclegi

I. zmienia zaskarżony nakaz zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29.04.2016r., sygn. akt IV Np 68/16 w ten sposób, że powództwo K. K. przeciwko A2B-online (...) Sp. z o.o. w D., o zapłatę ryczałtów za noclegi, oddala;

II. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz strony powodowej A2B-online (...) Sp. z o.o. w D. kwotę 4845 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, a w tym 2700 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pozwanemu K. K., aby zwrócił stronie powodowej A2B-online (...) Sp. z o.o. w D. wyegzekwowane świadczenie w kwocie 42.891,81 złotych;

IV. nakazuje pozwanemu K. K., aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 100 zł tytułem zwrotu wydatków sądowych.

UZASADNIENIE

Strona skarżąca A2B-online (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. w dniu 24 lutego 2017 r. (data stempla pocztowego na kopercie, k. 34) złożyła przeciwko pozwanemu K. K. skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29 kwietnia 2016 r., w sprawie o sygn. akt IV Np 68/16, zaskarżając prawomocny nakaz zapłaty w całości i wnosząc o:

- wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV Np 68/16 - na podstawie art. 401¹ k.p.c.,

- zmianę zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. i oddalenie powództwa w całości oraz orzeczenie o kosztach postępowania wg norm przepisanych,

- zasądzenie od pozwanego na rzecz strony skarżącej kosztów niniejszego postępowania wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego oraz kwoty 17 zł uiszczonej tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa,

- orzeczenie na podstawie art. 415 k.p.c. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie w przedmiocie zwrotu od powoda na rzecz skarżącego wyegzekwowanego świadczenia w kwocie 34.680,56 zł powiększonej o kwotę 8.211,25 zł stanowiącej odsetki od zasądzonej kwoty, tj. łącznie 42.891,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 06 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty (k. 3-9).

W treści uzasadnienia pozwu strona skarżąca powołując się na art. 401¹ k.p.c. podniosła, że w realiach niniejszej sprawy zaktualizowały się przesłanki do wznowienia postępowania, a to wobec tego, że orzeczenie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 kwietnia 2016 r., w sprawie o sygn. akt IV Np 68/16, zapadło w oparciu o przepisy prawa, które Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodne z Konstytucją. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15 orzekł, że art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (j.t. Dz.U.2012.1155, ze zm.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (j.t. Dz.U.2016.1666, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz, że art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Opisując okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania, strona skarżąca podała, że pozwany K. K. w sprawie IV Np 68/16, pozwem z dnia 24 marca 2016 r. wniósł o zasądzenie od spółki A2B-online (...) sp. z o.o. z siedzibą w D. kwoty 34.680,56 zł tytułem wyrównania należności przysługujących mu w ramach ryczałtów za nocleg wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany swoje roszczenie oparł o treść art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. wskazując, że kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonaniem zadania służbowego. Opisując stan faktyczny w pozwie w sprawie IV Np 68/16, pozwany przyznał, że strona skarżąca zgodnie z zawartą umową wypłacała mu w trakcie trwania zatrudnienia ryczałt za nocleg w kwocie 21,4 euro, a następnie od dnia 02 lipca 2013 r. ryczałt ten wynosił 22 euro. Pozwany swoje roszczenie określił jako wyrównanie kwot należnego mu ryczałtu za noclegi, wskazując na konieczność stosowania uregulowań bardziej korzystnych dla pracownika, a więc ustalonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p.

W tym stanie rzeczy w dniu 29 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IV Np 68/16, wydał nakaz zapłaty nakazujący stronie skarżącej, aby zapłaciła K. K. kwotę 34.680,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami, które na dzień wyegzekwowanej kwoty stanowiły sumę 8.211,25 zł oraz kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał uiszczenie kwoty 433,75 zł na rzecz Skarbu Państwa tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu. Wydany nakaz uprawomocnił się, a w dniu 23 czerwca 2016r. Sąd zaopatrzył go w klauzulę wykonalności. Pozwany po uzyskaniu tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności wszczął postępowanie egzekucyjne wobec pracodawcy, prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu K. J. (1) – sygn. akt Km 639/16. Komornik po przeprowadzeniu egzekucji z rachunku bankowego skarżącego w dniu 10 sierpnia 2016 r. wydał postanowienie w przedmiocie zakończenia postępowania egzekucyjnego i ustalenia kosztów postępowania w łącznej

kwocie 4.635,96 zł. W konsekwencji tego, komornik wyegzekwował od strony skarżącej łączną kwotę 52.513,40 zł, na którą składa się należność główna wraz z odsetkami oraz kwota 3600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 1200 zł tytułem zastępstwa procesowego w egzekucji, kwota 120 zł tytułem kosztów klauzuli, kwota 6.991,77 zł - opłata egzekucyjna oraz 1.608,11 zł – należny podatek VAT.

Powołując się na zapadłe w dniu 24 listopada 2016 r. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, strona skarżąca podniosła, że zgodnie z treścią art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Określona zatem w art. 401¹ k.p.c. podstawa występuje wtedy, gdy Trybunał Konstytucyjny zakwestionował normę prawną, która była podstawą wydania zaskarżonego prawomocnego orzeczenia i która wskutek jej zakwestionowania utraciła moc obowiązującą. W tym stanie rzeczy, w ocenie strony skarżącej Sąd wydając nakaz zapłaty w sprawie IV Np 68/16 wydał orzeczenie merytoryczne, którego podstawa prawna - w wyniku orzeczenia TK - okazała się niezgodna z Konstytucją.

Następnie strona skarżąca wskazała, że w zakresie żądania restytucyjnego należy mieć na względzie treść art. 415 k.p.c., zgodnie z którym uchylając lub zmieniając wyrok, Sąd na wniosek skarżącego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie orzeka o zwrocie spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia lub o przywróceniu stanu poprzedniego. Strona skarżąca zaznaczyła przy tym, że z uwagi na to, że za pomocą wniosku restytucyjnego nie może dochodzić roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej wydaniem lub wykonaniem niniejszego nakazu zapłaty, domaga się zapłaty kwoty 42.891,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 sierpnia 2016 r., a więc po dniu następującym od wyegzekwowania kwoty, wskazując, że pozostałych roszczeń związanych z powstaniem szkody wobec przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego dochodzić będzie w drodze odrębnego powództwa. Nadto w zakresie żądania odsetek strona skarżąca podała, że w piśmiennictwie przyjmuje się, że Sąd powinien zasądzić odsetki, skoro pozwany pozbawił skarżącego możliwości odpowiedniego użytkowania wyegzekwowanej kwoty, przysparzając sobie nieprawne korzyści.

W odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania, pozwany K. K. wniósł o:

- odrzucenie skargi o wznowienie postępowania jako wniesionej po terminie,
- w przypadku nie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania – o oddalenie tej skargi,
- oddalenie wniosku w przedmiocie zwrotu od pozwanego wyegzekwowanego świadczenia w łącznej kwocie w wysokości 42.891,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- zasądzenie od strony skarżącej na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 57-64).

W treści uzasadnienia, pozwany w pierwszej kolejności podniósł, że skarga o wznowienie postępowania winna zostać odrzucona, a to wobec upływu trzymiesięcznego terminu wyartykułowanego w treści art. 401¹ k.p.c. Pozwany zauważył bowiem, że skarga została wniesiona w dniu 28 lutego 2017 r. (jest to data prezentaty biura podawczego Sądu na pozwie, ale wskazana na niej, że pozew jest wniesiony za kopertą – k.3), natomiast orzeczenia stanowiące postawę skargi zapadło w dniu 24 listopada 2016r. Powołując się na liczne orzecznictwo oraz stanowisko doktryny, pozwany wskazał, że wejście w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego od którego należy liczyć termin trzymiesięczny, następuje z dniem ogłoszenia wyroku przez Sędziów Trybunału Konstytucyjnego, nie zaś od jego publikacji w organie urzędowym. A zatem, w dniu 24 listopada 2016 r. Trybunał Konstytucyjny wydał i ogłosił orzeczenie, mocą którego uznał za niezgodny z Konstytucją przepis, który stanowił podstawę wydanego rozstrzygnięcia. Tym samym od dnia 24 listopada 2016 r. orzeczenie TK weszło w życie. Z uwagi na to, w dniu 24 lutego 2017 r. upłynął termin do złożenia skargi, w związku z czym skarga jako złożona po terminie winna zostać odrzucona.

Następnie odnosząc się do żądania zwrotu wyegzekwowanych świadczeń, pozwany podniósł zarzut, że nie jest już wzbogacony, bowiem uzyskaną korzyść zużył, w związku z czym obowiązek jej zwrotu wygasł. Z uwagi na to, wniosek strony skarżącej w powyższym zakresie powinien zostać oddalony. Powołując się na treść art. 409 k.c. pozwany wskazał, że obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu oraz zgodnie z art. 410 k.c. przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Przy tym pozwany wskazał, że zastosowanie instytucji bezpodstawnego wzbogacenia nie jest wyłączone na skutek wprowadzenia w kodeksie postępowania cywilnego instytucji postępowania restytucyjnego w wypadku uchylecia lub zmiany wyroku mającego rygor natychmiastowej wykonalności albo zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania lub rewizją nadzwyczajną. Mając na uwadze powyższe, pozwany podkreślił, że składając pozew w sprawie był nie tylko subiektywnie przekonany, ale również wszelkie obiektywne przesłanki, w tym przede wszystkim okoliczności sprawy – w tym zachowanie strony skarżącej, która w zasadzie uznała słuszność roszczenia – spowodowały, że pozwany nie musiał się liczyć z obowiązkiem zwrotu uzyskanych, a aktualnie zużytych, korzyści. Pozwany podkreślił, że strona skarżąca nie wniosła sprzeciwu od wydanego przez Sąd nakazu zapłaty ani wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, wobec czego pozwany był przekonany, że uznaje jego roszczenie w całości za zasadne.

Z uwagi na powyższe okoliczności, pozwany podkreślił, że nie sposób jest mu zarzucić, że miał on się liczyć z obowiązkiem zwrotu uzyskanej korzyści. Pozwany dochował bowiem należytej staranności, gdyż korzystając z pieniędzy zasadzonych prawomocnym wyrokiem Sądu nie mógł w żadnym wypadku się spodziewać, że będzie zobligowany do ich zwrotu. Pozwany podniósł nadto, że korzyść uzyskaną od strony skarżącej zużył - bezinteresownie pomagając finansowo swojemu synowi, któremu urodziła się córka, darując pieniądze synowi, wnuczce oraz matce swojej wnuczki. Z otrzymanych pieniędzy został zorganizowany wystawny chrzest, remont oraz zakup wyposażenia do pokoju dla dziecka. Nadto ciesząc się z wygranej sprawy, pozwany udał się na kosztowne wakacje na Słowację, natomiast bez uzyskanej od strony skarżącej kwoty wyjazd na wakacje byłby niemożliwy.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona skarżąca A2B-online (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzi działalność gospodarczą, w zakresie której zajmuje się m.in. transportem drogowym towarów.

Dowód: - wydruk z KRS, k. 28-30.

Pozwany K. K. był zatrudniony u strony skarżącej A2B-online (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. w okresie od dnia 02 kwietnia 2013 r. do dnia 05 sierpnia 2014 r., początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny, a następnie od dnia 02 lipca 2013 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym samochodu o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W treści umowy o pracę na okres próbny z dnia 02 kwietnia 2013 r. strony ustaliły, że oprócz wynagrodzenia za pracę pracownikowi przysługuje zwrot kosztów z tytułu podróży. Zgodnie z art. 77⁵ k.p. ustala się wysokość diety zagranicznej na 25 euro dziennie. Za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w zryczałtowanej wysokości 21,4 euro za nocleg. W przypadku zapewnienia pracownikowi całodziennego wyżywienia dieta dzienna nie przysługuje. W przypadku korzystania z bezpłatnego noclegu zwrot kosztów za niego nie przysługuje - § 2 pkt. 5 umowy o pracę na okres próbny.

Podobne postanowienia znalazły swoje odzwierciedlenie w treści umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 02 lipca 2013 r., w której strony ustaliły, że oprócz wynagrodzenia za pracę pracownikowi przysługuje zwrot kosztów z tytułu podróży. Zgodnie z art. 77⁵ k.p. ustala się wysokość diety zagranicznej na 27 euro dziennie. Za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w zryczałtowanej wysokości 22 euro za nocleg. W przypadku zapewnienia pracownikowi

całodziennego wyżywienia dieta dzienna nie przysługuje. W przypadku korzystania z bezpłatnego noclegu zwrot kosztów za niego nie przysługuje - § 2 pkt. 5 umowy o pracę na czas nieokreślony.

Z tytułu wykonywanej pracy powód początkowo otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w wysokości 1.606,00 zł brutto, w skład którego wchodziło wynagrodzenie z tytułu pracy w porze nocnej oraz za czas dyżuru, a ponadto ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 44 zł miesięcznie.

W dniu 03 kwietnia 2013 r. strony zawarły porozumienie zmieniające warunki pracy i płacy, mocą którego wynagrodzenie miesięczne pozwanego, w skład którego wchodziło wynagrodzenie z tytułu pracy w porze nocnej oraz za czas dyżuru wyniosło 1.600,00 zł brutto, zaś ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych 50 zł brutto.

W związku z zawarciem umowy o pracę na czas nieokreślony zmianie uległa wysokość otrzymanego przez powoda wynagrodzenia, które od dnia 02 lipca 2013 r. wynosiło 1.600 zł brutto (w skład, którego wchodziło wynagrodzenie z tytułu pracy w porze nocnej oraz za czas dyżuru) plus ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 250 zł miesięcznie.

Z dniem 01 stycznia 2014 r. zmianie ulegnie wynagrodzenie powoda, które kształtowało się w sposób następujący (premie i dodatki na zasadach i warunkach określonych w przepisach o wynagrodzeniu):

- płaca zasadnicza w wysokości 1.000,00 zł,
- ryczałt za godziny nocne w wysokości 300 zł,
- ryczałt za dyżury w wysokości 380 zł,
- ryczałt za godziny nadliczbowe w wysokości 170 zł.

Dowód: - umowa o pracę na okres próbny z dnia 02 kwietnia 2013 r., w aktach osobowych pozwanego,

- porozumienie w sprawie zmiany warunków pracy i płacy z dnia 03.04.2013 r., w aktach osobowych pozwanego,
- umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 02.07.2013 r., w aktach osobowych pozwanego,
- zmiana warunków umowy o pracę z dnia 02.01.2014r., w aktach osobowych pozwanego,
- świadectwo pracy z dnia 06.08.2014 r., w aktach osobowych pozwanego.

Pozwany K. K. wykonywał czynności kierowcy samochodu ciężarowego na trasach międzynarodowych.

Pozwany świadczył pracę w samochodzie ciężarowym, który wyposażony był w kabinę do spania.

Będąc w trasie pozwany spał w kabinie pojazdu, pracodawca nie zapewniał mu miejsca noclegowego w hotelu.

bezsporne

W okresie zatrudnienia pozwanego w spółce, strona skarżąca oprócz wynagrodzenia (w skład, którego wchodziło wynagrodzenie z tytułu pracy w porze nocnej i za czas dyżuru) oraz ryczałtu za pracę w godzinach nadliczbowych, zgodnie z zawartą umową o pracę wypłacała pozwanemu:

- w okresie od dnia 02 kwietnia 2013 r. do dnia 01 lipca 2013 r. dietę w wysokości 25 euro oraz ryczałt za nocleg w kwocie 21,4 euro,
- w okresie od dnia 02 lipca 2013 r. do dnia 5 sierpnia 2014 r. dietę w wysokości 27 euro oraz ryczałt za nocleg w kwocie 22 euro.

Średnie miesięczne wynagrodzenie pozwanego wynosiło około 5.500 zł netto.

Dowód: - polecenia wyjazdów służbowych, k. 13 – 19, 24 -27,

- historii operacji z rachunku bankowego, k. 21- 23,

- zaświadczenie o wynagrodzeniu pozwanego, k. 53,

- przesłuchanie pozwanego K. K., k. 87,

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej wiceprezesa zarządu M. M., k. 118-120.

Pozwany zamieszkuje wspólnie ze swoim synem, narzeczoną syna oraz z wnukiem.

Wynagrodzenie pozwanego za pracę trafia na konto narzeczonej syna pozwanego K. J. (2), ponieważ wierzytelności znajdujące się na koncie bankowym pozwanego są objęte egzekucją komorniczą.

Pozwany od 40 lat pracuje jako kierowca międzynarodowy. Zarówno u strony pozwanej jak i aktualnie pozwany z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie około 5.500,00 zł netto.

Syn pozwanego – M. K. również jest kierowcą międzynarodowym i z tego tytułu osiąga wynagrodzenie w kwocie około 5.000 zł netto miesięcznie.

Dowód: - zeznania świadka K. J. (2), k. 85,

- zeznania świadka M. K., k. 86,

- przesłuchanie pozwanego K. K., k. 87.

Pozwany K. K. pozwem z dnia 24 marca 2016 r. (data stempla pocztowego, k. 32) wniósł o zasądzenie od spółki A2B-online (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. kwoty 34.680,56 zł tytułem wyrównania należności przysługujących mu w ramach ryczałtów za nocleg wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W treści uzasadnienia pozwany wskazał, że był zatrudniony u strony skarżącej od dnia 02 kwietnia 2013 r. do dnia 05 sierpnia 2014 r., początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny, a następnie od dnia 02 lipca 2013 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym samochodu o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton. Z tytułu wykonywanej pracy otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w wysokości 1.606,00 zł przy czym w skład tego wynagrodzenia wchodziło wynagrodzenie z tytułu pracy w porze nocnej oraz za czas dyżuru oraz ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 44 zł miesięcznie. W dniu 03 kwietnia 2013 r. strony zawarły porozumienie zmieniające warunki pracy i płacy, mocą którego wynagrodzenie miesięczne pozwanego wyniosło 1600,00 zł zaś ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych 50 zł. Ponadto, w związku z zawarciem umowy o pracę na czas nieokreślony zmianie uległa wysokość otrzymanego przez powoda wynagrodzenia ryczałtowego za pracę w godzinach nadliczbowych na kwotę 250 zł miesięcznie.

Kolejno pozwany podniósł, że strona skarżąca zgodnie z zawartą umową wypłacała mu w trakcie trwania zatrudnienia dietę w wysokości 25 euro oraz ryczałt za nocleg w kwocie 21,4 euro, a następnie od dnia 02 lipca 2013 r. (w związku z zawarciem umowy o pracę na czas nieokreślony) otrzymywał 27 euro tytułem diety oraz ryczałt za noclegi w kwocie 22 euro. Pozwany swoje roszczenie określił jako wyrównanie kwot należnego mu ryczałtu za noclegi, a to wobec tego, że strona skarżąca nie zapewniła mu bezpłatnego noclegu w „godziwych warunkach”, z uwagi na co nocował w kabinie pojazdu, wskazując konieczność stosowania uregulowań bardziej korzystnych dla pracownika, a więc ustalonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. Pozwany swoje roszczenie oparł o treść art. 21a

ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. wskazując, że kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonaniem zadania służbowego.

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu upominawczym.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 29 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie o sygn. akt IV Np 68/16 nakazał stronie skarżącej A2B-online (...) sp. z o.o. w D., aby zapłaciła pozwanemu K. K. kwotę 34.680,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 2.550,13 zł od dnia 15.05.2013r. do dnia zapłaty,
- 2.746,29 zł od dnia 15.06.2013r. do dnia zapłaty,
- 4.071,61 zł od dnia 15.08.2013r. do dnia zapłaty,
- 2.674,55 zł od dnia 15.09.2013r. do dnia zapłaty,
- 2.674,55 zł od dnia 15.11.2013r. do dnia zapłaty,
- 2.674,55 zł od dnia 15.12.2013r. do dnia zapłaty,
- 2.674,55 zł od dnia 15.01.2014r. do dnia zapłaty,
- 3.247,67 zł od dnia 15.03.2014r. do dnia zapłaty,
- 1.240 zł od dnia 15.04.2014r. do dnia zapłaty,
- 3.247,67 zł od dnia 15.05.2014r. do dnia zapłaty,
- 2.485,09 zł od dnia 15.06.2014r. do dnia zapłaty,
- 3.152,15 zł od dnia 15.07.2014r. do dnia zapłaty,
- 1.241,75 zł od dnia 15.07.2014r. do dnia zapłaty,

i kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oraz na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwotę 433,75 zł tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczenia której K. K. jest zwolniony z mocy ustawy, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

W/w nakaz zapłaty został doręczony stronie skarżącej w dniu 16 maja 2016 r.

Strona skarżąca, na skutek błędu jej pełnomocnika i niedochowania przez niego terminu do zaskarżenia tego nakazu, nie wniosła sprzeciwu do nakazu zapłaty, wobec czego nakaz zapłaty uprawomocnił się w dniu 31 maja 2016 r.

W dniu 23 czerwca 2016 r. tut. Sąd zaopatrzył nakaz zapłaty w klauzulę wykonalności.

Dowód: - akta sprawy o sygn. akt IV Np 68/16,

- odpis nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 kwietnia 2016 r., k. 32.

K. K. po uzyskaniu tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności wszczął postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu K. J. (1) – sygn. akt Km 639/16.

W konsekwencji tego, komornik w dniu 05 sierpnia 2016 r. wyegzekwował od strony skarżącej łączną kwotę 52.513,40 zł na którą składa się:

- należność główna w wysokości 34.680,56 zł wraz z odsetkami w łącznej wysokości 8.211,25 zł,
- kwota 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,
- kwota 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w egzekucji,
- kwota 120 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego,
- kwota 6.991,77 zł tytułem opłaty egzekucyjnej,
- kwota 1.608,11 zł tytułem należnego podatku VAT.

Komornik po przeprowadzeniu egzekucji z rachunku bankowego skarżącego w dniu 10 sierpnia 2016 r. wydał postanowienie w przedmiocie zakończenia postępowania egzekucyjnego i ustalenia kosztów postępowania w łącznej kwocie 4.635,96 zł.

Dowód: - zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 18.07.2016 r., k. 31,

- potwierdzenie wykonania transakcji na kwotę 52.513,40 zł, k. 12 ,
- postanowienie o zakończeniu postępowania egzekucyjnego, k. 33.

Pozwany po rozwiązaniu umowy o pracę ze stroną skarżącą w dalszym ciągu pracuje jako kierowca i z tego tytułu osiąga wynagrodzenie w kwocie około 5.500 zł netto.

W październiku 2016 r. pozwany zorganizował chrzciny swojej wnuczce, których koszt oscylował w granicy 3.500 zł, wyremontował pokój w domu dla wnuczki za około 5.000 zł, darował synowi kwotę 4.500 zł oraz przeznaczył na prezent dla wnuczki kwotę 2.600 zł.

Ponadto w 2016 r. powód udał się dwukrotnie na 7- dniowe wczasy na Słowację (2 razy po 7 dni).

Dowód: - zeznania świadka K. J. (2), k. 85;

- zeznania świadka M. K., k. 86;
- przesłuchanie pozwanego K. K., k.87.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r., (opublikowanym w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 grudnia 2016 r., poz. 2206), w sprawie o sygn. akt K 11/15 orzekł, że:

- art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (j.t. Dz.U.2012.1155, ze zm.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (j.t. Dz.U.2016.1666, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz, że:

- art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza

granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania zasługiwała na uwzględnienie, gdyż była złożona w ustawowym terminie, opłacona, nie posiadała innych braków formalnych, a nadto była oparta na merytorycznej podstawie i uzasadniona.

Jako podstawę wznowienia postępowania strona skarżąca wskazała wydanie przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie K 11/15, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 grudnia 2016 r.

Rozpoznając skargę o wznowienie postępowania Sąd winien najpierw ustalić czy wznowienie postępowania jest dopuszczalne, kolejno czy istnieją ustawowe przesłanki do wznowienia postępowania, a w ostatnim etapie, jeśli spełnione zostaną przesłanki wznowienia postępowania, rozpoznać na nowo wznowioną sprawę, oczywiście w granicach, jakie zakreśla podstawa wznowienia (art. 412 k.p.c.).

Z uwagi na to, wbrew zarzutom pozwanego, wskazać należy, że w realiach niniejszej sprawy nie ma podstaw do odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, a to wobec tego, że skarga została wniesiona w ustawowym terminie. Zgodnie bowiem z treścią art. 407 § 2 k.p.c. „W sytuacji określonej w art. 401¹ skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Jeżeli w chwili wydania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, orzeczenie, o którym mowa w art. 401¹, nie było jeszcze prawomocne na skutek wniesienia środka odwoławczego, który został następnie odrzucony, termin biegnie od dnia doręczenia postanowienia o odrzuceniu, a w wypadku wydania go na posiedzeniu jawnym - od dnia ogłoszenia tego postanowienia”.

Abstrahując w tym miejscu od tego, od jakiego momentu należy liczyć termin wskazany w art. 407 § 2 k.p.c., tj. czy od ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego uczestnikom postępowania na rozprawie czy od daty publikacji orzeczenia w dzienniku urzędowym, należy zauważyć, że skarga w niniejszej sprawie została wniesiona w dniu 24 lutego 2017 r. (vide: data stempla pocztowego na kopercie, k. 34), natomiast wyrok Trybunału Konstytucyjnego został ogłoszony w dniu 24 listopada 2016 r., a zatem skarga została wniesiona w ustawowym terminie 3 miesięcy.

Niemniej jednak Sąd pragnie wskazać, że błędne jest stanowisko pozwanego, że termin trzech miesięcy należy liczyć od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału. Sporna kwestia była bowiem przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 8 kwietnia 2002 r., w sprawie o sygn. akt I PKN 112/01 stwierdził jednoznacznie, że: „Przez ogłoszenie, o którym mowa w art. 190 ust. 3 Konstytucji, nie należy rozumieć ogłoszenia orzeczenia uczestnikom postępowania (art. 77 ust. 1 ustawy z 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym), lecz ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej lub w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" (art. 79 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym)”.

Powyższe zostało potwierdzone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2009 r., V CZ 93/08, w którym Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, że: „Dzień ogłoszenia w Dz. U. zwykłego orzeczenia TK jest dniem jego wejścia w życie”.

W tym stanie rzeczy nie mogło budzić żadnych wątpliwości, że skarga o wznowienie została wniesiona w ustawowym terminie w niniejszej sprawie. Została też prawidłowo opłacona opłatą sądową wynoszącą 2.145 zł.

Z uwagi na to Sąd uznał, że skarga spełnia wymogi formalne określone w przepisach k.p.c., tj. w art. 399 i następnych, gdyż dotyczy postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem, została wniesiona w ustawowym trzymiesięcznym terminie określonym w art. 407 k.p.c. i znajduje swoją podstawę prawną w treści art. 401¹ k.p.c.

Przechodząc kolejno do podstawy prawnej wznowienia postępowania, wskazać należy, że jedną z podstaw wznowienia postępowania jest niezgodność aktu normatywnego z Konstytucją. Powyższe wynika z treści art. 401¹ k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Przepis ten stanowi realizację postanowień art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, zgodnie z którym orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Podstawą wznowienia postępowania może być tylko takie orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, które dotyczy aktu normatywnego (przepisu prawa) stanowiącego podstawę wydanego przez Sąd w tej sprawie orzeczenia (wyr. SN z 21.5.2010 r., I PK 12/10, L.). Sytuacja uregulowana w art. 401¹ k.p.c. zachodzi wtedy, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Przepis ten może więc stanowić podstawę wznowienia postępowania, jeżeli Trybunał Konstytucyjny zakwestionował ten przepis, który stanowił podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia. Dotyczy to więc jedynie przepisu zastosowanego przez Sąd przy ocenie zasadności dochodzonego roszczenia, a tym samym mającego wpływ na wynik rozstrzygnięcia. Tylko bowiem w takiej sytuacji Sąd w wyniku wznowienia postępowania ma możliwość innego niż uprzednio rozstrzygnięcia sprawy (post. Sądu Najwyższego z 22.10.2014 r., II CZ 59/14, L.).

Wobec powyższego wskazać należy, że w realiach niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości fakt, iż podstawą prawną wydanego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV Np 68/16, był art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 77⁵ § 2, 3, 5 k.p. w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, który w dniu 24 listopada 2016 r. został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją.

Powyższe wynika wprost z treści uzasadnienia do pozwu z dnia 24 marca 2016 r., w treści którego pozwany domagając się zasądzenia od spółki A2B-online (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. kwoty 34.680,56 zł tytułem wyrównania należności przysługujących mu w ramach ryczałtów za nocleg, wprost wskazuje, że podstawą prawną jego roszczenia jest art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. w związku z 77⁵ § 2 k.p.

Z uwagi na to, wskazać należy, że problematyką dochodzenia od pracodawcy ryczałtu za nocleg w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej, zajmował się Trybunał Konstytucyjny, który w postępowaniu o sygn. akt K 11/15, badał zgodność z Konstytucją przepisów art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3, 5 Kodeksu pracy w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Otóż w wyroku z dnia 24 listopada 2016 r. Trybunał Konstytucyjny, stwierdził, że:

I. art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1155, z późn. zm.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej

(Dz. U. z 2013 r. poz. 167), w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

II. art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. z 2002 r. Nr 236, poz. 1991 z późn. zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Tym samym, w ocenie Trybunału Konstytucyjnego nie znajduje uzasadnienia dochodzenie od pracodawcy ryczałtu za nocleg w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002r. oraz z dnia 29 stycznia 2013 r., w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Co ważne, u podstaw takiego rozstrzygnięcia leżało zakwestionowanie przez Trybunał Konstytucyjny sposobu legislacji w przedmiocie należności kierowców w transporcie międzynarodowym, w konsekwencji nieuwzględnienia tego, że w ustawie o czasie pracy kierowców ustawodawca stworzył autonomiczną definicję podróży służbowej, która to podróż stanowi w istocie rodzaj wykonywanej przez kierowców pracy i w związku z tym do tej grupy zawodowej nie można stosować - na zasadzie odesłania - zasad ustalania należności za podróże służbowe pozostałych pracowników.

Cytowany wyrok został ogłoszony w Dzienniku Ustaw z dnia 29 grudnia 2016 r., poz. 2206, wobec tego art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców utracił moc obowiązującą z tym dniem (art. 190 ust. 2 i 3 Konstytucji RP). A zatem, orzeczenie o niekonstytucyjności powyższych uregulowań skutkowało utratą mocy obowiązującej przez w/w przepisy w rozpatrywanym przez Trybunał Konstytucyjny zakresie, co oznacza, że aktualnie odpadła podstawa prawna do uwzględnienia roszczenia pozwanego o ryczałty za noclegi z tytułu odbywanych przez niego podróży służbowych w ramach wykonywanych przewozów międzynarodowych.

Z uwagi na dominujący w judykaturze Sądu Najwyższego pogląd o skuteczności ex tunc wyroków Trybunału Konstytucyjnego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku, III CZP 99/06, OSNC 2007 Nr 6, poz. 79; uchwała z dnia 3 lipca 2003 roku, III CZP 45/03, OSNC 2004 nr 9, poz. 136) w sprawie należało przyjąć, iż z dniem ogłoszenia wyroku, art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców stracił domniemanie zgodności z Konstytucją również w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed tej daty.

Z uwagi na to, celowa stała się ponowna ocena wykładni art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców od dnia jego wejścia w życie, czyli od 03 kwietnia 2010r.

Powyższą kwestię powziął pod rozważę m.in. Sąd Najwyższy, który w sentencji wyroku z dnia 14 lutego 2017 r., I PK 77/16 podkreślił, że do stanów faktycznych począwszy od 3 kwietnia 2010 r., odnośnie kierowców w transporcie międzynarodowym nie należy stosować przepisów rozporządzeń wykonawczych wydanych z upoważnienia art. 77⁵ k.p. Ponadto w treści sentencji Sąd Najwyższy zaznaczył, że w sprawie ryczałtów za noclegi zastosowanie mają przepisy zakładowe (np. regulaminy wynagradzania, umowy o pracę), które nie będą korygowane przez przepisy powszechnie obowiązujące, jako bardziej korzystne.

Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Najwyższy wskazał m.in., że dysponowanie przez pracownika - kierowcę - pojazdem z miejscem do noclegu, który uznał za wystarczający do odpoczynku i regeneracji sił - stosownie do art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. U.UE.L.2006.102.1), umożliwiło ograniczenie

w zakładowym regulaminie wynagradzania świadczeń z tytułu zagranicznej podróży służbowej do wysokiej i stałej diety, pokrywającej wszystkie niezbędne wydatki socjalne kierowcy także z tytułu noclegów.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę pragnie zaakcentować, iż w pełni podziela w/w stanowisko Sądu Najwyższego.

Niemniej jednak zdając sobie sprawę z istniejących w Sądzie Najwyższym rozbieżności orzeczniczych, tut. Sąd pragnie odnieść się do poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 21 lutego 2017 r. wydanego w sprawie I PK 300/15.

Zdaniem tut. Sądu, stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2017 r. pozostaje w oczywistej opozycji do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r. Zauważyć bowiem należy, iż istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego sprowadzała się m.in. uznania, że w stosunku do grupy zawodowej kierowców międzynarodowych, nie można stosować - na zasadzie odesłania - zasad ustalania należności za podróże służbowe pozostałych pracowników.

Z kolei analizowany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2017 r. wyraża pogląd przyznający prawo do rozliczenia kosztów podróży kierowcy w transporcie międzynarodowym według zasad tożsamy dla pracowników sfery budżetowej, których to podróże służbowe są związane z jednostkowymi wyjazdami służbowymi, zaś zwrot kosztów z ich tytułu związany jest ze zwiększonymi kosztami związanymi z korzystaniem z usług hotelowych.

W ocenie tut. Sądu takie stanowisko nie może zasługiwać na akceptację i tym samym, w ślad za orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, należy uznać, że przesądzenie przez ustawodawcę że art. 77⁵ § 3 - 5 k.p. i wydane na podstawie art. 77² § 2 k.p. przepisy wykonawcze mają mieć zastosowanie do każdego wykonanego przez kierowcę przewozu w transporcie - jest sprzeczne z ratio legis tych przepisów i świadczy o nieadekwatności przyjętego środka w stosunku do regulowanej dziedziny.

W ostatnim jednak czasie, Sąd Najwyższy w uchwale wydanej w składzie 7 Sędziów, z dnia 26.10.2017r., sygn. akt III PZP 2/17 jednoznacznie już stwierdził: „Ryczałt za nocleg w podróży służbowej kierowcy zatrudnionego w transporcie międzynarodowym może zostać określony w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę (art. 775 § 3 k.p.) poniżej 25% limitu, o którym mowa w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) oraz w § 16 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. poz. 167).”

Konsekwencją w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego i przeprowadzonej analizy prawnej jest przyjęcie, że pozwanemu nie przysługują ryczałty za noclegi w oparciu o § 9 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju ani też w oparciu o § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Wobec tego, uznać należało, że do rozliczania wydatków związanych z kosztami podróży służbowych pozwanego może mieć tylko zastosowanie art. 77⁵ § 1 k.p., który przyznaje prawo pracownika do pokrycia należności związanych z podróżą służbową, o ile strony w umowie bądź innych aktach ich obowiązujących ustaliły zasady i sposób rozliczania należności za podróż w transporcie międzynarodowym. A zatem, rozliczenie kosztów podróży służbowej stron odbywa się według zasad ustalonych między stronami, a nie na podstawie przepisów powszechnie obowiązujących dla rozliczeń incydentalnych podróży służbowych pracowników jednostek budżetowych. Wówczas kwoty ustalone w

taki sposób przez strony, wyczerpują możliwość wywodzenia roszczeń przez pracowników w związku z podróżami służbowymi.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy, wskazać należy, że zgodnie z postanowieniami obowiązujących strony umów o pracę, tj. umowy o pracę na okres próby z dnia 02 kwietnia 2013 r. oraz umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 02 lipca 2013 r., strona skarżąca jako pracodawca zobowiązana była do wypłaty na rzecz pozwanego ryczałtów za noclegi w wysokości 21,4 euro za nocleg w okresie od 02 kwietnia 2013 r. do 01 lipca 2013r., oraz w kwocie 22 euro za nocleg w okresie od 02 lipca 2013 r. do 05 sierpnia 2014 r.

W realiach niniejszej sprawy okolicznością bezsporną jest to, że w/w kwoty strona skarżąca wypłaciła pozwanemu w okresie trwania umowy o pracę, na co pozwany wyraźnie wskazywał w uzasadnieniu pozwu poprzez podanie m.in., że domaga się: „wyrównania kwot należnego mu ryczałtu za noclegi”.

Ponadto w toku niniejszego procesu pozwany K. K. nie kwestionował tego, że w okresie zatrudnienia spał w kabinie pojazdu, nie ponosząc tym samym żadnych dodatkowych kosztów związanych z noclegiem, co niewątpliwie oznacza, że otrzymywane od strony skarżącej ryczałty stanowiły dodatkowe źródło dochodu dla pozwanego.

Pozwany zarabiał u strony skarżącej miesięcznie około 5.500 zł netto. W ocenie Sądu były to zarobki godziwe i należycie rekompensujące pozwanemu, ponoszone przez niego ewentualne koszty w czasie wykonywania pracy za granicą (których w toku procesu nie wykazał).

Dodatkowo podnieść należy, iż zgodnie z art. 8 ust.8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U.UE L z dnia 11 kwietnia 2006 r.): „Jeżeli kierowca dokona takiego wyboru, dzienne okresy odpoczynku i skrócone tygodniowe okresy odpoczynku poza bazą można wykorzystywać w pojeździe, o ile posiada on odpowiednie miejsce do spania dla każdego kierowcy i pojazd znajduje się na postoju.”

Mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić należało, iż w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., nie znajdują uzasadnienia roszczenia pozwanego o ryczałty za noclegi dochodzone w oparciu o przepisy w/w rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Bowiem zgodnie z w/w wyrokiem TK, rozliczenie kosztów podróży służbowej stron odbywa się według zasad ustalonych między stronami, a nie na podstawie przepisów powszechnie obowiązujących dla rozliczeń incydentalnych podróży służbowych pracowników jednostek budżetowych. Skoro strona skarżąca wypłaciła pozwanemu wszystkie należności z tytułu podróży służbowych, w okresie objętym roszczeniami pozwu, zgodnie z zawartymi przez strony umowami o pracę, to aktualnie nie ma podstawy prawnej do uwzględnienia roszczeń pozwanego o ryczałty za noclegi ponad kwoty wypłacone mu na podstawie umów o pracę.

Wobec tego, tut. Sąd uznał, że należności wynikające z pozwu w sprawie IV Np 68/16, w zakresie ryczałtów za noclegi podczas podróży służbowej nie są należne pozwanemu i w związku z tym zaskarżony przez stronę skarżącą nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 kwietnia 2016 r. wydany przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie o sygn. akt IV Np 68/16, należało zmienić i powództwo w tej sprawie - jako niezasadne - oddalić.

Przepis art. 412 § 1 k.p.c. stanowi, że Sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd stosownie do okoliczności bądź oddala skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Kierując się powyższymi względami tut. Sąd, na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. zmienił w całości nakaz zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie

o sygn. akt IV Np 68/16, w ten sposób, że powództwo K. K. przeciwko A2B-online (...) Sp. z o.o. w D., o zapłatę ryczałtów za noclegi, oddalił jako nieuzasadnione.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie podanych przepisów Sąd orzekł jak w punkcie I-wszym sentencji wyroku.

O kosztach postępowania ze skargi o wznowienie postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., uwzględniając fakt, że skarga została uwzględniona w całości. Wobec tego, Sąd zasądził od pozwanego K. K. na rzecz strony skarżącej kwotę 4.845,00 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu, a w tym: 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 2.145,00 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej uiszczonej przez stronę skarżącą obliczonej jako 5% od wartości przedmiotu sporu, tj. $5\% \times 42.891,81$ zł.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego, wynika z § 1 pkt. 1 ppkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z § 9 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W punkcie III-cim sentencji wyroku Sąd orzekł o obowiązku zwrotu stronie skarżącej przez pozwanego świadczenia spełnionego na jego rzecz przez skarżącą.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 415 k.p.c. uchylając lub zmieniając wyrok, Sąd na wniosek skarżącego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie orzeka o zwrocie spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia lub o przywróceniu stanu poprzedniego. Przepis ten reguluje instytucję tzw. restytucji na gruncie postępowania wznowieniowego, a jej celem jest szybkie odwrócenie skutków wadliwego orzeczenia sądowego, w ramach postępowania wszczętego na skutek skargi, bez konieczności uciekania się do osobnego procesu. Reguluje on uproszczony tryb dochodzenia roszczenia, którego podstawę prawnomaterialną stanowi art. 410 k.c. Spełnienie lub wyegzekwowanie świadczenia na podstawie prawomocnego tytułu egzekucyjnego, następnie uchylonego w wyniku wznowienia postępowania, stanowi bowiem przykład świadczenia, którego podstawa prawna odpadła (art. 410 § 2 k.c.). Takie stanowisko przyjęto w wyroku SN z 25.09.1965 r. (I PR 372/65, OSNCP 1966, Nr 5, poz. 83); wyrok SN z 14.02.1968 r. (I PR 441/67, OSNCP 1968, Nr 11, poz. 192); uchwała SN z 15.07.1974 r. (Kw. Pr. 2/74, OSNCP 1974, Nr 12, poz. 203); a także uchwała SN(7) z 11.07.2012 r. (II PZP 1/12, OSNC 2013, Nr 4, poz. 43). Na roszczenie podlegające zwrotowi w trybie omawianego przepisu składają się również odsetki. Nie wchodzi natomiast wyegzekwowane lub uiszczony koszty procesu. Te ostatnie bowiem podlegają ogólnym regułom określonym w art. 108 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że pozwany broniąc się przed obowiązkiem zwrotu nienależnego świadczenia wskazał, że nie jest już wzbogacony, a wypłacone przez stronę skarżącą pieniądze zostały przez niego zużyte poprzez: darowanie synowi kwoty 4.500 zł, wyremontowanie pokoju dla wnuczki w kwocie 5.000,00 zł, urządzenie wnuczce chrzcin w kwocie 3.500,00 zł, darowanie na rzecz wnuczki kwoty 2.600,00 zł (razem 15.600 zł) oraz przeznaczone w znacznej części na wczasy na Słowacji (2 razy po 7 dni).

Nadto pozwany podkreślał, że nie miał powinności liczyć się z obowiązkiem zwrotu, gdyż nakaz zapłaty był prawomocny.

Wobec tego, wskazać należy, że zgodnie z dyspozycją przepisu art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, zobowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Natomiast zgodnie z art. 409 k.c. obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba, że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Zgodnie z art. 410 k.c. w/w przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Świadczenie natomiast jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia (§ 2). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 marca 2010 r. wydanym w sprawie o

sygn. akt II PK 272/09, wskazał, że w doktrynie przyjmuje się, że art. 409 k.c. jest wyjątkiem od przewidzianej w art. 405 k.c. ogólnej zasady obowiązku zwrotu, dlatego przepis ten nie może być przedmiotem wykładni rozszerzającej (por. Adam Szpunar, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 14 lipca 1998 r., III CKN 578/97, OSP 1999 nr 4, poz. 85).

Mając na uwadze powyższe, wbrew stanowisku pozwanego, tut. Sąd uznał, że nie ma podstaw dla oddalenia żądania zwrotu świadczenia na zasadzie przepisu art. 409 k.c.

W ocenie Sądu bowiem pozwany w żaden sposób nie udowodnił, że w/w wydatków nie był w stanie ponieść z własnych oszczędności i co więcej nie udowodnił w żaden sposób, że te wydatki faktycznie poniósł, zwłaszcza za pomocą dowodów z dokumentów.

W tym miejscu szczególnie należy podkreślić, że ciężar udowodnienia faktów, na podstawie których zubożony twierdzi, że uzyskaną korzyść w całości zużył, obciąża zubożonego – zgodnie z art. 6 k.c.

Wobec tego, zauważyć należy, iż pozwany nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów, mających na celu potwierdzenie okoliczności, że wskazywane przez niego wydatki faktycznie poniósł z wyegzekwowanej od strony skarżącej kwoty. Zdaniem Sądu zeznania świadka K. J. (2) (narzeczonej syna pozwanego) jawiły się jako mało wiarygodne, wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne. Z jednej strony w/w świadek wskazywała bowiem na to, że nie wie skąd pochodziły kwoty, które otrzymała wspólnie ze swoim partnerem i ich córką, natomiast z zeznań syna pozwanego wprost wynikało, że pieniądze z wygranej sprawy, jak i z wynagrodzeń pozwanego za pracę trafiały na konto K. J. (2). A zatem, K. J. (2) miała stały dostęp do środków finansowych pozwanego i wbrew swoim twierdzeniom, doskonale orientowała się w sytuacji finansowej pozwanego. Wobec takiej niekonsekwencji zeznań świadka K. J. (2), jej zeznania w żadnym wypadku nie mogły stanowić wiarygodnego dowodu w sprawie.

Co więcej, mając na uwadze wysokość miesięcznego wynagrodzenia pozwanego jak i członków jego rodziny nie sposób było uznać, że pozwany nie miał żadnych oszczędności, które mógłby przeznaczyć na poniesione przez siebie wydatki w postaci: zorganizowania chrztu dla wnuczki, remontu pokoju, przekazania na rzecz syna i wnuczki darowizny, a także kosztów wakacji na Słowacji. Według zeznań pozwanego, od 40 lat jest on kierowcą międzynarodowym i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie miesięczne w kwocie około 5.500,00 zł. Syn pozwanego – M. K. również jest kierowcą międzynarodowym i jego miesięczne wynagrodzenie wynosi około 5.000 zł. Syn pozwanego M. K. zeznał, że miesięczne dochody jego, jego narzeczonej i pozwanego wynoszą 12.000 zł.

W tej sytuacji zdaniem tut. Sądu sytuacja majątkowa pozwanego umożliwia mu poczynienie oszczędności, które umożliwiałyby mu poniesienie wskazywanych przez niego wydatków. Owszem Sąd ma na uwadze fakt, że z zeznań pozwanego wynika, że ma zajęcia komornicze na swoim koncie, a wskazana egzekucja komornicza trwa już od dwóch lat, niemniej jednak pozwany zeznał, że to właśnie dlatego jego pensja wpływa na konto narzeczonej jego syna, a nie na jego własne konto. Stąd też fakt zajęć komorniczych nie może mieć wpływu na ocenę sytuacji majątkowej pozwanego w roku 2016 r. i w latach wcześniejszych.

Ponadto zauważenia wymaga, że wskazane przez pozwanego jak i jego bliskich kwoty, które rzekomo zostały spożytkowane z pieniędzy uzyskanych od strony skarżącej stanowią wyłącznie 36% uzyskanej od strony skarżącej kwoty. Okolicznością bezsporną jest bowiem to, że pozwany uzyskał od strony skarżącej kwotę 42.891,81 zł (należność główna plus odsetki, których wysokości pozwany nie zakwestionował), natomiast łączna kwota wskazywanych przez pozwanego wydatków w postaci zorganizowania chrztu dla wnuczki, remontu pokoju, przekazania na rzecz syna i wnuczki darowizny wynosi 15.600 zł.

Owszem Sąd ma na uwadze fakt, iż pozwany oprócz w/w wydatków wskazuje ponadto, że z pieniędzy uzyskanych od strony skarżącej udał się na dwa wyjazdy na Słowację trwające po 7 dni, jednakże abstrahując od tego, że pozwany w żaden sposób nie udowodnił, że w/w wyjazd został sfinansowany z korzyści uzyskanych od strony skarżącej, zauważyć należy, że kwota wyjazdu jawi się jako bardzo wysoka, a przez to mało wiarygodna. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów z dokumentów, z których wynikałyby poniesione przez niego wydatki na wczasy. W toku procesu pozwany wskazywał jedynie, że łącznie za 14 dniowy wyjazd na Słowację zapłacił około 15.000,00 zł. Niemniej jednak, gdyby

nawet dać wiarę twierdzeniom pozwanego, co w realiach niniejszej sprawy Sąd wyklucza, wskazać należy, że łączna kwota wydatków wskazywana przez pozwanego i jego rodzinę wyniosłaby 30.600,00 zł, natomiast korzyść uzyskana od strony skarżącej wynosiła 42.891,81 zł (okoliczność bezsporna).

W takiej sytuacji nie sposób było uznać, że korzyść ta została zużyta lub utracona w taki sposób, że pozwany nie jest już wzbogacony. Nadto uwypuklić należy, że zaoszczędzenie innych wydatków też jest wzbogaceniem (por. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 27 marca 2014 roku w sprawie VI ACa 1186/13, LEX nr 1480626).

A zatem, skoro Sąd uznał, że pozwany jest w dalszym ciągu wzbogacony, to kwestia, czy powinien być liczony z obowiązkiem zwrotu, czy nie, nie jest w ogóle aktualna. W tym stanie rzeczy, Sąd na podstawie art. 415 k.p.c. nakazał pozwanemu K. K., aby zwrócił stronie skarżącej A2B-online (...) Sp. z o.o. w D. wyegzekwowane od niej świadczenie w kwocie 42.891,81 zł, o czym Sąd orzekł w pkt III-cim sentencji wyroku.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd oparł się na: aktach osobowych pozwanego, w tym na: umowie o pracę na okres próbny z dnia 02 kwietnia 2013 r., porozumieniu w sprawie zmiany warunków pracy i płacy z dnia 03.04.2013 r., umowie o pracę na czas nieokreślony z dnia 02.07.2013 r., zmianie warunków umowy o pracę z dnia 02.01.2014r., świadectwie pracy z dnia 06.08.2014 r., oraz na poleceniach wyjazdów służbowych, historii operacji z rachunku bankowego, zaświadczeniu o wynagrodzeniu pozwanego, aktach sprawy o sygn. akt IV Np 68/16, odpisie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 kwietnia 2016 r., k. 32, zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji z dnia 18.07.2016 r., potwierdzeniu wykonania transakcji na kwotę 52.513,40 zł, postanowieniu o zakończeniu postępowania egzekucyjnego, albowiem w toku procesu żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości i autentyczności.

Ponadto Sąd w części oparł się na zeznaniach świadków K. J. (2) oraz M. K., tj. wyłącznie w zakresie, w jakim te zeznania korespondowały ze sobą jak i z pozostałym materiałem dowodowym. Przy tym Sąd odmówił wiary zeznaniom K. J. (2) w zakresie, w jakim wskazywała ona, że nie miała wiedzy z jakich środków pozwany pokrywał wskazywane przez siebie wydatki na chrzest jej dziecka, a to wobec tego, że w/w zeznania pozostawały w sprzeczności z zeznaniami M. K..

Sąd dał wiarę twierdzeniom pozwanego wyłącznie w zakresie, w jakim zeznania te korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nadto Sąd oparł się na twierdzeniach przesłuchiwanego w charakterze strony skarżącej – wiceprezesa Zarządu M. M., a to wobec tego, że były one spójne, logiczne i rzeczowe.

W pkt IV-tym sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał pozwanemu K. K., aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa (kasa. tut. Sądu) kwotę 100 zł tytułem zwrotów wydatków sądowych – kosztów stawiennictwa świadka M. K. na rozprawie w dniu 02.11.2017r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.